

NĀC

„Es papildinu to, kas pietrūkst
pie Kristus ciešanām, par labu
Viņa Miesai, kas ir Baznīca.”
(Kol 1,24)

Nr. 1 (72)
FEBRUĀRIS
2013

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

CIEŠANAS VED PIE KRUSTA

Priesteris
Gatis Mārtiņš Bezdeliga

Runājot par ciešanām, tāpat kā par mīlestību, nevar iztikt bez pieredzes, kas sakņojas dvēseles vistālākajos nostūros. Katrs cilvēks stāv uz sava ciešanu *pakāpiena*. Tas var būt augstāks vai zemāks attiecībā pret visaugstāko ciešanu izpausmi, tomēr tas ir viņa pakāpiens, kas šajā brīdī ir vissvarīgākais, jo daudz kas no iepriekšējām ciešanām ir aizmirsts, bet par nākamajām vēl nav ne jausmas.

Tādēļ, rakstot par ciešanām, jāņem talkā tie, kuri tās ir iepazinusi daudz pilnīgāk. Tāda ir Zenta Mauriņa, kurai ciešanas kā dzīves skola bijusi patiesi liela. Arī viņa savos darbos ņem palīgā tos, kuri sāpju skolai cauri gājuši.

Ja cilvēkam jautātu, kas viņa dzīves laikā bijis vairāk – ciešanas vai laimīgās dienas, tad daudzi apliecinātu, ka ciešanu pilnās dienas bijušas vairāk un garākas. Tāpēc, ka tās saistītas ne tikai ar ilgatminīgām sāpēm, bet arī ar iedzimtā grēka gūtajiem ievainojumiem.

Kāpēc cauri gadu tūkstošiem skan Ījaba dziesma? Kādēļ tik daudz sāpju un ciešanu šajā asaru ielejā? Dvēsele neizprot, kādēļ, ienākot šajā pasaulē, tai ir laiks ciest.

Kā pasaulē ienāca ciešanas?

Cilvēks ļāva nomirt sevī palāvībai uz savu Radītāju un, ļaunprātīgi izmantodams savu brīvību, nepaklausīja Dieva bauslim (sal. KBK 997), kas aizliedza ēst no laba un ļauna pazišanas koka, „jo tai dienā, kad tu no tā ēdīsi, tu mirdams nomirsi” (Rad 2,17). Cilvēks pārkāpa robežu, kas viņam bija jārespektē. Īstenojās tās sekas, par kurām cilvēks tika brīdināts: cilvēks atgriezīsies putekļos, no kuriem viņš cēlies. Nāve ielaužas cilvēces vēsturē. Dievs, respektējot cilvēka brīvo gribu, ļauj ieraudzīt ļaunumu visā tā baismīgajā krāšņumā.

Tālāk Kains nogalināja Ābelu; rodas vispārējs pagrimums kā grēka sekas, kur Dievam bija jānomazgā zemes vaigs ar Grēku plūdiem. Arī Izraēļa vēsturē grēks izpaužas kā neuzticība Dievam un Mozus likuma pārkāpšana. Cilvēka daba ir ievainota, un tai ir nosliece uz

El Greko "Jēzus nes krustu"

ļaunu, rodas nopietnas kļūdas audzināšanā, politikā, sabiedriskajā darbībā un morālajā uzvedībā. (Sal. KBK 407)

Katrs, jau piedzimstot, ir pakļauts sāpju varai. Zenta Mauriņa saka: „Ja mēs arī spētu iedomāties

cilvēku, kas visu savu mūžu nodzīvotu vesels, bagāts, atzīts, tad arī viņš, ja ir dziļumu nirējs, pazīs sāpju varu. Ja pašu nenomoka fiziskās vai psihiskās ciešanas, mīloto cilvēku neuzticība, apkārtnes aprobežotība, tomēr viņu

emocionālās ciešanas: sāpes par dzīves nepilnīgumu un netaisnīgumu, par likteņa aklumu, par nāves tīrānisko visvarenību.”

Zenta Mauriņa piemin Sofoklu kā vislaimīgāko cilvēku pēc viņas domām, viņa dzīvē nav bijušas

lielas traģēdijas, viņš ticis atzīts un godināts. Grieķi par Sofoklu runāja, ka viņš ir dievu mīlēts. Savās traģēdijās viņš pauda savu izmisumu: „Es skumstu bezmēri, un manas lūpas izmisumā kliež.”

Sofoklu, tāpat kā daudzus mūsdienu pasaulē, moka metafiziskās sāpes, kas saistās ar jautājumu – kādēļ visbiežāk jācieš labiem cilvēkiem, kādēļ ļaunie uzvar, kādēļ slimība izārda visvērtīgāko dzīvību, kādēļ jaunajam jāaiziet mūžībā, kādēļ bērni paliek bez tēva un mātes utt.

Šodienas cilvēks, tāpat kā antīkajā pasaulē, Dievam pārmet netaisnību pasaulē.

Sofokls: „To sabiedrību nevaru es paciest,

Kur ļaundaris visvairāk nozīmē
Iet krietnais bojā, blēdis triumfē.”

Kādēļ tik daudz asaru?

Noslēpums. Tikai Dievs ļauj piepildīties cilvēku gribai – ieskatīties ļaunumā, ko paši radījuši. Mūsu varā nav atbrīvoties no sāpju un grūtību nastas, bet mūsu varā ir paraudzīties uz to citādi – kā uz Dieva dāvanu.

Ciešanās vienmēr ir jautājums: nogrimt tajās vai ļaut, lai tās pārveido, lai varētu svinēt uzvaru kopā ar Kristu?

Ja Dievs kaut ko pieļauj mūsu dzīvē, tad tam ir kāda nozīme. Arī ļauno Viņš vērs par labu, ko cilvēks var izmantot sava mērķa sasniegšanai – dvēseles pestīšanai. Ciešanas ir kā *ierocis* kristieša rokās, ko jāmacās izmantot. Kristum velns tukšnesī piedāvāja visu pasaules bagātību un godu, lai tikai viņš atteiktos no krusta, jo tieši caur krustu Dievs vēlējās atpestīt cilvēku.

Krustā ir nozīme, bagātība. Sv. Pāvils saka: „Es papildinu to, kas pietrūkst pie Kristus ciešanām, par labu Viņa Miesai, kas ir Baznīca.” (Kol 1,24) Ar to viņš pievieno savas ciešanas Krustam – Kristus upurim.

Tāpat mēs katrs esam izredzēti Krustam, jo bez tā nav pestīšanas. Katrs pēc savām spējām un aicinājuma esam aicināti pievienoties Kristus upurim. Vai ģimenes tēvs vai māte necieš par saviem bērniem, vai šodienas apstākļos arī Baznīca neiet mocēklības ceļu? Ceļš ved pie Krusta par labu Baznīcai, pestīšanai.

Turpinājums 2. lpp.

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp.

Mīlestība
Z. Mauriņas darbos

3.lpp.

J. Salijs OP
“Vai drīkst ticēt sapņiem?”

4.– 5.lpp.

Vai ciešanas
spēj dziedināt?

6.lpp.

Z. Mauriņas jubilejas
gadu noslēdzot

7.lpp.

Ziņas
no pasaules

8.lpp.

Ziņas

Ciešanas ved pie Krusta

Turpinājums no 1. lpp.

Zenta Mauriņa apliecina, ka ciešanas ir atgādinājums par mūžīgo dzīvi, tās ir mūžīgās dzīves tuvums, jo mums nepietiek tikai ar šīs pasaules dzīvi.

Sv. Terēze mīlestībā, kas pārvērsta žēlsirdībā, saka: „Es mirstu tādēļ, ka nemirstu, un ciešu tādēļ, ka ar ciešanām sasniedzu īsto dzīvi.”

Zenta Mauriņa min arī pozitīvistus, kuri izvairās no ciešanām, un to pieminēšanas. Tie lasa tikai grāmatas un skatās filmas ar laimīgām beigām, un tiecas, lai arī viņu dzīves nozīmīgāko notikumu apkopojums dzimtas vēsturē būtu ar laimīgām beigām un tajā būtu sarakstītas tikai priecīgas lietas. Šie cilvēki baidās pieminēt nāvi, izvairās no kapsētu apmeklējumiem, arī vecāku cilvēku apmeklēšana nav iespējama, jo tas atgādina viņu pašu mūža galu. Vecam cilvēkam neļauj nomirt savās mājās, lai tikai nekas neatgādinātu par ciešanām un nāvi. Tie nedzemdē arī bērnus, jo tas saistās ar ciešanām. Bet tā ir ilūzija, kur cilvēks cenšas patverties. Tā ir atteikšanās no krusta un cenšanās izbaudīt visu pasauli, mirstot no izklaidies.

Romēns Rolāns raksta: „Nožēlojami ir visi tie, kas nepazīst bēdu, ja vispār zemes virsū dzīvo tik nabadzīgas būtnes. Bet kas lai zina, varbūt tādu ir daudz.” R. Rolāns romānā „Žans Kristofs” atskatās uz savu dzīvi un svēti sāpes tāpat kā prieku, lāgā pat nesaskatīdams robežu starp abiem, jo sāpes dziļi uzara viņa iekšieni, lai prieka sēkla jo kupli varētu dīgt.

Vai visas sāpes ir labas?

Laikam jau tikai tās, kuras mēs spējam pielietot, izmantot, lai *uzartu* savu dvēseli. Bīskaps Sloskāns ciešanās cietumā iepazīna patiesu mīlestību un brīvību. Tāpat sv. Terēze no Lizjē slimības gultā apzinājās savu ciešanu vērtību un auglību.

Bet ne visi sāpēm var pāri tikt un ne katrs cilvēks to spēj. Zenta Mauriņa raksta: „Un sīkbūtnes sāpēs kļūst vēl sīkākas, savtīgākas, nenovīdīgas, rūgtas. Ciešanās iepazīstam cilvēkus, posts nodrupina *čaulas*, paliek tikai pats *kodols*, vai nu egoisma tārpā saēsts vai arī salds un ciets.” Ciešanās parādās cilvēka patiesā daba. Tā ir skarbā patiesības stunda par sevi un arī par draugiem. Varbūt esam par sevi domājuši, un citi mūs vērtējuši, kā pietiekami stiprus esam, kas var izturēt jebkurās ciešanās. Bet tās negaidīti sastopot, saprotam, ka esam tālu no pilnības un sīkbūtnes vaibsti spēcīgi iezīmē mūsu dvēseli. Tad ir sāpes un krusts, bet nezinām, ko ar to iesākt. Vai nolikt krustu vienkārši malā un bezjēdzīgi ciest? Vai izmantot visas Dieva dāvanas?

Mums nav jālielās ar savām ciešanām, ne varonīgi tās jāizceļ, jāizrāda publiski, lai nepazemotu Tēvu, kurš tās ir devis mūsu dvēselei.

Par visu pateicies Dievam! Par iespēju gandarīt, lūgt un par iespēju dzert no Kristus sāpju biķera. Vai maz ir par ko gandarīt, vai par ko lūgt? Visi, kuras Dievs ir Tev uzticējies, gaida tavu lūgšanu un upuri, arī tava dvēsele tev pašam ir uzticēta.

Mīlestība Zentas Mauriņas darbos

Priesteris A. M. Jerumanis Jaunmoku pilī, lasot referātu Z. Mauriņas 115. jubilejai veltītajā pasākumā

„Cik ir to cilvēku, kas prot mīlēt? Ari svētīga darba veicēju nav daudz, bet visvairāk diletantu, puskoka lēcēju ir mīlestības laukā, un tas tādēļ, ka cilvēks ir sava Es gūsteknis: ieslēdzies sevi, viņš neredz un nedzird partnera gaišās un tumšās īpatnības, bet mīlēt nozīmē nomodā būt, saprast arī nesaprotamo. Tikai uz mīļdarbi spējīgais dzīves raktuvēs atradis skaistāko dārgakmeni.” Šo vārdu gaismā varam saprast, ka mīlestība ir nopietns un atbildīgs darbs, kas pastāv garīgā cīņā pret egoistisko Es.

Z. Mauriņa definē mīlestību kā „cilvēka augstākās jūtas, kas izpaužas gan pretējo dzimumu attiecībās, gan vienādu dzimumu draudzībā, gan kvēlās ilgās pēc Dieva tuvības”. Viņa uzskata, ka „Cilvēka būtisko vērtību izšķir viņa spēja mīlēt.” Tādējādi redzam, ka, pēc Z. Mauriņas domām, cilvēks, kas nemīl, nav autentisks un neatbild tam aicinājumam, kas ir ierakstīts viņa cilvēciskajā dabā. Citiem vārdiem sakot, cilvēks ir aicināts mīlēt un tā īstenot savu patieso būtību. Tieši tā ir arī laimes atslēga: „Nopūlēties visu mūžu būt citādākam, nekā esi radīts, nozīmē dzīvot neapmierinātībā un netīksmē.” Cilvēks ir radīts, lai mīlētu. Lūk, kā Z. Mauriņa uzdrošinās apgalvot: „Kas nekad nav mīlējis, sev ir svešinieks.” Viņa to saka tāpēc, ka ir pārliecināta – cilvēka esme ir mīlestība, cilvēka identitāte ir mīlestība. Tikai mīlot viņš atklāj sevi pašu un tādā veidā īsteno savu visdziļāko būtību. Cilvēks, kas atrod sevi pašu, atklāj savu noslēpumaino jēgu. Vēl jāpiebilst, ka pati Z. Mauriņa, balstoties savā personīgajā pieredzē, apgalvo, ka mīlestība viņai devusi spēku nest *dzīves krustu*, jo „tā mani ir glābusi no nāves, melanholijas un atbrīvojusi no nedziedināmu slimību cietuma”.

Mīlestībai ir jāattīstās

Mīlestībai ir savs dinamisms. Attiecībā uz šo jautājumu Z. Mauriņa runā par laika, vecuma un nākamā brieduma nepieciešamību, kā arī atteikšanās skaistumu. Mīlestībai pakļauti ir

visu vecumu cilvēki, arī sirmgalvjī mīl ar jūtām, kas ir dziļākas, nekā *vētru un dziņu* posmā. Nozīmīgs ir Z. Mauriņas apgalvojums, ka „atteikšanās kāpina jūtu intensitāti”. Attālums, arī nāve, padziļina mistiskās mīlestības izjūtas. Z. Mauriņa runā par mīlestības *krustu*, atsaucoties uz kādas krievietes piemēru, kura atdevusi savu dzīvi, mirstot kādas ebrejietes vietā. Tas palīdz izprast Jēzus nāves mīlestības spēku. Viņa Evaņģēlijs bija Viņa paša dzīve: „Kristus nav neko rakstījis, viņš nav atstājis dogmas, ticības mācību, viņš dzīvoja mīlestību un

mīlestību, kas viņu vienoja ar Konstantīnu Raudīvi, mīlestību, ko sauc par „savstarpēju nepieciešamību” pārdzīvojot „drošības sajūtu” un „traģisku saliešanas, kas pārvēršas harmoniskas dzīves slavinājumā”. Taču šī mīlestība bija traģiska. Cik citu sieviešu viņš bija mīlējis, to neviens nezina, taču tas Z. Mauriņai lika ļoti ciest: „Pasaule aptumšojās.” Tomēr Z. Mauriņa K. Raudīvi ļoti mīlēja un pēc vīra nāves saprata, ka viņš viņu savā sirdī nekad nebija pametis. Rakstot par mīlestību laulībā, viņa uzsver, ka pastāv laimīgas

**Kas mīl,
nekad nav
viens.
Ar tad ne, ja
neviens nav
viņa tuvumā
(Z. Mauriņa)**

dzīvi dievišķoja. Sarūsējušās naglas dūrās viņa rokās un kājās, bet naida neieurbās Viņa dvēselē. Ārprātīgie, vientiesīgie un sāpēs pārtapušie seko Viņa pēdās. Tā ir mīlestības jēga un pretjēga, ne pārcilvēciska, bet cilvēciska tā ir.”

Z. Mauriņai mīlestības augstākā pakāpe ir gatavība sevi upurēt, un viņa to pamato ar mātes mīlestības piemēru: „Ja istas mīlestības priekšnoteikums ir sava Ego pārdegšana, nepārtauktās ilgās pēc milamās būtnes tuvības, gatavība sevi upurēt, tad mīlestības augstākā forma ir mātes mīlestība.” Z. Mauriņa izceļ mātes mīlestību kā tādu, kuru raksturo mūžība, izturība, neatlaidība, kas ir zinoša un kas sevi pilnīgi atdod jaunai būtnai.

Mīlestība pieprasa uzticību

Runājot par mīlestību Z. Mauriņas rakstos, nevaram nepieminēt

zīga literatūra un filmas. Viņa raksta, ka tādu dimensiju iezīmē ne tikai panseksualisms, bet drīzāk mūsdienu perversija: „Ja seksuālā dziņa padara cilvēku dzīvniekam līdzīgu, tad perversitāte cilvēku pārvērš ne-cilvēkā. Perverss tātad ir sakropļots, atcīvēciskotais cilvēks, kam trūkst attieksme pret Tu un kam pilnveidošanās ētoss ir smieklīgs jēdziens. Perversais krauj tukšumu tukšumā, nasta pieaug, bet tukšums paliek.” Daudzās grāmatās, pēc Z. Mauriņas domām, tiek noklusēts cilvēka dvēseles pirmaigums, līdzcietība, ziedošanās prieks, mīlestība, kas cilvēku aptver viņa miesas un dvēseles vienībā, viņa secina: „Sekss vien noved pie tukšuma, vientulības un garlaicības. Seksualitātei ir sakars ar cilvēcīgo bioloģiju. Mīlestība ir vairāk nekā tikai hormonāls notikums.”

Bezgalīgo Dieva mīlestību meklējot

Z. Mauriņas mīlestība izpratnē mūs aizved līdz Dieva mīlestībai un līdz svēto mīlestībai. Viņa raksta par svēto Francisku no Asīzes: „Es nāku pie viņa, (...) kā pie sava drauga.” Viņa saprot, ka viņai vajag kaut ko vairāk, ka viņa ir sava Es gūstekne, tāpēc dodas svētceļojumā uz Asīzi: „Ateisma ziemeļvējš mani ir iztukšojis, un man nepieciešams dzīves mierinājums. Kā lai es nemeklētu pie viņa tversmi un svētību, kas pieņem pat tos, ko Dievs nepieņem.” Z. Mauriņa, būdama ticīga sieviete, mīl Dievu un mīl Dieva draugus. Svētais Francisks viņu pavada jau no jaunības: „Jau savā jaunībā ik vakarus skaitīju viņa Miera lūgšanu, un daudzus gadus esam sākuši un noslēguši semestri Rīgā un lauku Tautas universitātē ar viņa Miera lūgšanu.” Z. Mauriņa cildināja Evaņģēliju: „Ja cilvēki patiesi dzīvotu saskaņā ar šīs mazās šaurās grāmatas garu, tad elle būtu pārvērsta zemes virsū.” Viņas ticībai bija garīgās mistikas dimensija: „Ik dienas mēs iegriezāties Notre Dame katedrālē. Es aizdedzināju sveces Dievmātes tēla priekšā un klausījos bezgalības mūzikā.” Z. Mauriņa, piedaloties Pūpolu svētdienas dievkalpojumā, raksta: „Kopā ar citiem saņēmu Kristus Miesu un Asinis, un neredzama gaisma ielija mani. Gaisma mani neatstāja arī tad, kad sēdējām banālajā kafejnīcā visi kopā...” „Cilvēks, kurš atver dvēseles durvis un logus,” saka Z. Mauriņa, „atrod savu identitāti, savu *īsto dzimteni*. Viņā ienāk dievišķā gaisma.” „Ja cilvēks zaudē izjūtu, ka ir saistīts ar Dievu, viņu rausta un mētā instinkti, iekāres un bailes, viņu nomoka neapmierinātība, satraukums, garlaicība. Mūsdienu cilvēks ir tik apmulsis un sašķelts tāpēc, ka zaudējis savu *īsto dzimteni*.” Cik patiesi un aktuāli šie vārdi skan arī šodien!

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

Jaceks Salijs OP

Lasītāja jautājums: vai katoļticīgais drīkst ticēt sapņiem? Baznīca drīzāk neatbalsta kā atbalsta ticēšanu sapņiem. Bet taču Svētajos Rakstos mēs lasām par sapņiem, kurus sūtījis Dievs.

Došu jums konkrēta sapņa piemēru. Kādam sapnī parādījās mirušais tēvs un lika viņam pārtraukt slikto dzīvesveidu, iet pie grēksūdzes un beidzot sākt dzīvot kristīgi. Šis cilvēks tēva sacīto ļoti nopietni ņēma pie sirds, un tiešām sapnis kļuva par lūzuma punktu viņa dzīvē.

Vai šis sapnis bija pārdabiska iejaukšanās šī cilvēka dzīvē? Es personīgi domāju – pat ja šim sapnim par iemeslu būtu tīri dabiski mehānismi (piemēram, šis cilvēks savā zemapziņā glabāja dziļu sirdsapziņas pārmetumu, ka viņš nedzīvo tā, kā bija audzināts), tad tik un tā caur šo sapnī atklājas svēto sadraudzības noslēpums. Noteikti caur sapni šim cilvēkam pieskārs viņa tēva mīlestība – pat ja tas notika tīri dabiskā veidā. Bet mīlestībai tā ir parasta lieta, ka reizēm tā savus augļus nes pēc daudziem gadiem.

Domāju, ka vienlaikus būtu pārgudri uzreiz noraidīt šī sapņa pārdabisko raksturu. Jo kas to zina – varbūt Dievs patiešām ļāva šim tēvam pat pēc nāves atnākt pie sava bērna un dāvēt viņam tik lielu labumu.

Augstāk minētā sapņa vēstījums bija saskaņā ar ticības patiesību, bet vienlaikus tajā nebija šīs patiesības izkropļota skaidrošana. Pastāstīšu jums citu sapni, kas arī nav pretrunā ar ticības patiesību, bet kas sevi ietver pārmērīgus norādījumus tam, kā vajadzētu rīkoties. Šis sapnis gadījās Albertam Lielajam, kurš vēlāk kļuva par svēto, laikā, kad viņš domāja par iestāšanos dominikāņu ordenī.

Albertu ļoti valdzināja dzīve klosterī, un viņš to ļoti vēlējās uzsākt, tomēr viņu atturēja bailes par to, vai viņš šajā ceļā izturēs. Lūk, viņš nosapņoja, ka kļūst dominikāņu ordeņa brālis un ļoti priecājās par to, tomēr beigās izrādījās, ka šis ceļš viņam bija pārāk grūts un viņš bija spiests no ordeņa izstāties. Alberts pamodās ar atvieglojuma izjūtu, ka tas bija tikai sapnis, bet vienlaikus ar pārliecību, ka tādā veidā pats Dievs viņam neiesaka stāties ordenī.

Patiesībā Dievs šajā situācijā iejaucās un to atrisināja jau tās pašas dienas vakarā. Lūk, Alberts devās uz dievkalpojumu baznīcā, kur sprediķī dzirdēja šādus vārdus: „Gadās arī tā, ka kāds ļoti grib kļūt par mūku, bet viņā ir nemiers – vai viņš spēs izturēt šajā ceļā. Bet, ja tādām vēl gādāsies nosapņot, ka viņš iestājas ordenī, bet pēc tam ir spiests no tā izstāties, tad pieņems to maldīgi par Dieva balsi un izniekos savu aicinājumu.” Man nav jāpiebilst, ka šis sprediķis salauza jebkādas Alberta pretestības. Bez jēl kādas

Vai drīkst TICĒT sapņiem?

Foto no interneta

Jāzepa pravietiskais sapnis par kūlīšiem (skat. Rad 37,7)

svārstīšanās viņš iestājās ordenī un bija ne tikai labs mūks, bet kļuva par lielu svēto.

Šī stāsta mācība ir skaidra: tos mūsu lēmumus, kuriem vajadzētu būt rūpīgi izpētītiem ar mūsu prātu un veselo saprātu un kurus pieņemam ar mūsu brīvo gribu, sapņi nedrīkst ietekmēt. Pat tad, ja lēmumi, kurus piedāvā sapnis, nav pretrunā ar ticības patiesību vai Dieva baušļiem.

Toties sapņus, kuru saturs ir pretrunā Dieva mācībai, uzreiz un bez vilcināšanās vajag atmet, pat ja tie šķiet ticami.

„Kad tavā vidū celtos pravietis vai sapņotājs,” lasām Atkārtotā likuma grāmatā, „kas tev ļautu redzēt zīmes un brīnumus, un šī zīme vai brīnums, uz kuru viņš aizrādījis, tiešām piepildītos, un viņš sāktu tevi skubināt: iesim un sekosim svešiem dieviem, ko tu nepazīsti, un tiem kalposim, – tad tev nebūs klausīt šā pravieša vārdiem, nedz arī sapņotāju sapņiem, jo Tas Kungs, jūsu

Dievs, jūs pārbauda, lai zinātu, vai jūs esat tie, kas To Kungu, savu Dievu, mīlat ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.” (Atk 13,2–4)

„Lai jūs nemaldina jūsu pravieši, kas jūsu vidū dzīvo, nedz arī jūsu zīlnieki; neticiet arī saviem sapņiem, ko jūs redzat!” šim teikumam no Jeremija grāmatas 29,8 Bībelē ir daudzi radniecīgi formulējumi.

„Es dzirdēju,” lasām pāris lapaspuses iepriekš, „ko saka pravieši, kas Manā Vārdā sludina melus, tie saka: es redzēju sapni, es redzēju sapni! Cik ilgi tas vēl būs šo praviešu sirdis, kas sludina melus un sludina savas sirds maldus un kam ir nolūks ar saviem sapņiem, ko tie cits citam stāsta, Manu Vārdu Manā tautā nogremdēt aizmirstībā, tāpat kā viņu tēvi paguva aizmirst Manu Vārdu aiz Baala vārda? Redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, kas sludina melu sapņus, tā saka Tas Kungs, tos atstāsta un maldina Manu tautu ar saviem

meliem un savu māžošanos. Es tos neesmu sūtījis un neesmu tiem nekā pavēlējis, tie neatnes šai tautai nekā laba!” tā saka Tas Kungs.” (Jer 23,25–27.32)

Vēl atgādināsim ļoti nepārprotamu fragmentu no Siraha grāmatas: „Nejēgas cerības – veltas, mānīgas, bet sapņi spārno nelgu. Kas sapņiem pieķēries, tas tādām līdzinās, kas ēnu tver un vēju ķersta. Ja vien nav Visaugstāka sūtīti ciemos, neveltī sirdi un prātu tiem. Sapņu dēļ daudzi ir maldījušies, un izgāzies ir sapņu dēļ cerētais.” (Sir 34,1–2,6–7) Lūk, šajā pēdējā fragmentā, ir arī vārdi: „Izņemot gadījumu, kad Visaugstais sūta sapņus kā savu apmeklējumu.” Personīgi es nešaubos, ka tieši pateicoties Dieva žēlastībai, šis cilvēks, kuru pieminēju sākumā, sapnī saņēma no sava mirušā tēva aicinājumu atgriezties. Tas notika, pateicoties Dieva žēlastībai, pat ja šo sapni būtu izraisījuši tīri dabiski mehānismi.

Bet, ko darīt, ja sapņa vēsts nav tiešā saskaņā ar ticību, vai mēs drīkstam šādu sapni ņemt vērā? Vai drīkst uzreiz izslēgt, ka šis sapnis nav no Dieva?

Pravietis Daniels, kas tika aicināts, lai izskaidrotu sapni, palūdza laiku lūgšanai un vēlējās, lai arī citi lūdž viņam apgaismību (Dn 2,16–23). Arī Jāzeps Ēģiptē ļoti skaidri zināja, ja jau tikai daži sapņi nāk no Dieva, tad arī „skaidrojumi pieder Dievam” (Rad 40,8; sal. 41,16). Citiem vārdiem sakot, pat tad ja kādi sapņi nāk no Dieva – to vēstījumu vajag pārbaudīt realitātē, ticībā, lūgšanā un vienotībā ar Baznīcu.

Kā piemēru pareizai nostājai attiecībā uz sapni ar vēstījumu – šajā gadījumā reliģisku

vēstījumu – pieminēšu sapni, kāds bija svētajai Monikai deviņus gadus pirms viņas dēla Augustīna atgriešanās. Lūk, Augustīns raksts:

„Sapnī viņa bija redzējusi, ka noskumusi un skumju nomākta stāv uz koka mēra (red. piez. balķis mērīšanai) un pie viņas pienāk starojošs, priecīgs jauneklis un uzsmaida viņai. Viņš jautājis, kāds iemesls viņas grūtsirdībai un nepārtrauktajām asarām – drīzāk nevis, lai uzzinātu, bet, kā reizēm tas notiek, lai dotu padomu, – viņa atbildējusi, ka apraud manu pazušanu. Tad viņš licis viņai nomierināties un mudinājis palūkoties rūpīgi un ieraudzīt, ka tur, kur ir viņa, tur esmu arī es. Viņa palūkojusies un ieraudzījusi, ka es stāvu blakus viņai uz tā paša mēra. No kurienes nāca šis sapnis, ja ne no tā, ka tavas ausis bija klāt pie viņas sirds, tu, labais un visspēcīgais, kas rūpējies par ikvienu no mums tā, it kā rūpētos par vienīgo, par visiem tā, kā par ikvienu.” (“Atzišanās” 3,11)

Ja šī sapņa dēļ Monika būtu pārtraukusi lūgties par sava dēla atgriešanos, tad tas nozīmētu, ka viņa pakļāvusies sapnim, tomēr viņa ne tikai turpināja lūgties par savu dēlu, bet lūdzās vēl dedzīgāk. Šis sapnis viņā stiprināja cerību, ka beidzot Kungs Jēzus atradīs viņas dēlu Augustīnu. Viņa lūdzās uzticīgi un pacietīgi vēl nākamajos deviņus gadus, kas pagāja kopš šī sapņa, un sagaidīja sava dēla atgriešanos. Sapnis izrādījās svarīga palīdzība viņas grūtajā cīņā par dēla dvēseli. Tāpēc drīkst domāt, ka šis sapnis patiešām bija no Dieva.

No poļu valodas tulkojis
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Vai ciešanas spēj dziedināt?

Pasaulē, kurā dzīvojam, ciešanas ir klātesošas un līdz ar to uz tām nevaram *aizvērt acis*. Reizēm tās prasa mūsu iejaukšanos, aktīvu darbību, reizēm tās uzlūkojam kā *spoguļi*, kurā varam atpazīt sevi un cilvēciskās dzīves noslēpumu, bet reizēm tās ir par imeoļu izmisumam, bezcerībai. Kāds kļūs būtu ejams, lai ciešanās mūsu izpratne un pieredze ceļtu par izaugsmes iespēju? Alfrēda de Misē teiktais, ka „cilvēks ir mācekļis, ciešanas – viņa skolotājs, un neviens sevi labi nepazīst, kamēr nav cietis,” lai ir gan iedrošinājums, gan apstiprinājums dzīves ceļā, kurā esam aicināti iepazīt tuvāk gan sevi, gan Dievu.

11. februāris Baznīcā ir Pasaules Slimnieku diena, kas veltīta ne tikai slimniekiem, bet arī veselības aprūpes darbiniekiem. Tā ir arī iespēja citam ar citu dalīties savā ciešanu pieredzē, caur to stiprinot citus gan ticībā, gan cerībā un pamudinot mīlestībā. Lasot un pārdomājot intervijas ar JŪLIJU CĪRULI GALUZU, bērnu ārsti, un JUSTĪNI LĀCI, kura pirms 10 gadiem cieta smagā avārijā, bet, pretēji ārstu bezcerībai, *augšāmcēlās*, varam stiprināt savu ticību, cerību un mīlestību.

JŪLIJA CĪRULE GALUZA – pediatre, strādā bērnu paliatīvajā aprūpē

Ko nozīmē bērnu paliatīvā aprūpe?

Bērnu paliatīvā aprūpe ir komandas darbs ar bērnu, kas smagi nedziedināmi slim, un viņa ģimēni. Piecīja ir nedaudz atšķirīga no pieaugušo paliatīvās aprūpes, jo galvenais mērķis ir palīdzēt visai ģimenei būt kopā un justies maksimāli tuvu „normai”. Kopā padarot slimā bērna bērnību par maksimāli labu – cik nu tas katrā gadījumā ir iespējams. Dažiem paliatīvā aprūpe vajadzīga tikai uz laiku, cietim – pavisam.

Kāda ir jūsu kā ārstes loma šajā aprūpē?

Mana loma ir mazināt fiziskās ciešanas, bet ciešanas nebūt neaprobežojas tikai ar fizisko sfēru, tādēļ mēs strādājam komandā. Fiziskā puse ir vieglāk sakārtojama un izturama. Jo lielāks cilvēks, jo mazāk būtiska ir fiziskā puse, bet vairāk – psiholoģiskā un garīgā. Mazam bērnam ir ļoti svarīgi tas, lai viņš spētu baudīt dzīvi kā bērns, viņam jānoņem sāpes, diskomforts – tas, kas iekļaujas fizisko ciešanu kontekstā. Tas arī mazīna vecāku psiholoģiskās un garīgās ciešanas, jo, redzot bērnu ciešam, vecākiem ir visgrūtāk.

Vai jums iznāk strādāt arī ar vecākiem?

Ar vecākiem iznāk runāt, bet man – mazāk. Vairāk to dara medmāsas, psihologs, psihoterapeits vai vecāku atbalsta grupas vadītāja. Esmu novērojuši, ka ārstu pie mums vairāk uztver kā cilvēku, kurš atnāk, pasaka savu viedokli un aiziet, bet ar citiem komandas dalībniekiem veidojas ciešāks kontakts. Parasti mēs dodamies pie ģimenes divatā, bet, tā kā mūsu ir maz, reizēm iznāk arī pa vienam.

Kā jūs atklājāt, ka vēlaties kalpot tieši paliatīvajā aprūpē?

Man pašai pirms divpadsmit gadiem no leikēmijas nomira bērns. Tajā brīdī, kad viņš bija slim un es nojautu, ka viņš varētu nomirt, pati izgāju cauri ciešanām no iekšpuses, līdz ar to palīdzēt visai ģimenei būt kopā un justies maksimāli tuvu „normai”. Kopā padarot slimā bērna bērnību par maksimāli labu – cik nu tas katrā gadījumā ir iespējams. Dažiem paliatīvā aprūpe vajadzīga tikai uz laiku, cietim – pavisam.

Tas ir darbs, ko jūs veicat papildus pamatdarbam?

Tā ir daļa no mana pamatdarba, jo strādāju gan slimnīcā, gan bērnu paliatīvās aprūpes kabinetā. Šo darbu veicu arī savā ”brīvajā laikā”, tas galvenokārt balstās uz mūsu entuziasmu.

Jums ir daudz darāmā, ikdienā saskarsme ar dažādiem cilvēkiem, tam vajadzīgs spēks, kur jūs to gūstat?

Nevāru teikt, ka esmu kristiete, kurai svētdienās vienmēr izdodas aiziet uz baznīcu, bet visu savu dzīvi es ļoti izjūtu Dieva klātbūtni. Man jaunībā bija draugs, kurš bija pārliecināts, ka tad, ja esi nonācis grūtās apstākļos, Dievs dos spēku tos pārvarēt. Spēks rodas darot. Man ļoti patika drauga teiktie vārdi: „Ko tu darītu, ja Jēzus tev šobrīd būtu blakus? Ja tu darītu to pašu – tas nozīmē, ka rīkojies pareizi.” Protams, uznāk mirkli, kad domāju, vai tam visam ir jēga, bet, atceroties šos drauga vārdus, man šķiet, ka šobrīd dodos pareizajā virzienā.

Vai, atskatoties pagātnē, varat tur saskatīt Dieva klātbūtni? Jā, jo vairāk iedziļinās

Jūlija Cīrule Galuza (centrā) neirorehabilitācijas kursos, apgūstot ”Glenn Doman Plus” metodi

cilvēka uzbūvē un funkcionēšanā, jo vairāk es saprotu, ka tā nav nejaucība, ka esam tādi, kādi esam. Mans bērns pirms nāves iepriekšējā dienā stāstīja māsiņām, ka nākamajā dienā viņa te vairs nebūs, jo viņš dosies Mājās. Var domāt – mazs bērns, kā viņš to var zināt? Bērni to nojauš un zina. Arī notikumu attīstība parāda, ka mums ir kāda vadība, tikai grūtākais ir to saklausīt, saprast un pagriezties pareizajā virzienā. Bieži vien tad, kad *stiam ar galvu pa sienu*, izrādās, ka durvis ir blakus, tikai tās nevar ieraudzīt. Tādēļ vajag nedaudz atkāpties un ļaut, lai Dievs nokārtos to, ko nespējam paši. Bet tas neattiecas, ka mums pašiem ir jādara tas, kas mūsu spēkos.

Kā rast atbildi uz jautājumu – kāpēc manam bērnam jāpiedzīvo tādas ciešanas?

Iecejot Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, man ļoti patik sasveicināties ar svēto Terēziti no Bērna Jēzus. Lasīju grāmatu par viņas dzīvi un to, ka Terēzītes māte bija zaudējusi vairākus, tikko dzimušus bērnus. Kādā vēstulē, kuru Terēzītes māte rakstīja savai radniecei, kurai arī bija miris bērns, viņa atzina, ka šīs bēdas ir lielas, bet viņa arī mudināja domāt par to, ka šim bērniņam tagad ir mūžīgā dzīve. Tas man palīdz saskatīt jēgu katrai lietai, arī ciešanām.

Kad nomira mans dēls, tā bija pirmā pieredze manā dzīvē, kad biju situācijā, kurā neko nevarēju izmainīt. Jānovērtē tie brīži, kuros ar šo cilvēku varējām pavadīt kopā. Tas, ka mēs dzīvojam, ir ļoti liels Dieva brīnums, dāvana un katru mirkli par to ir jāpriecājas. Man liekas, ka caur ciešanām mēs zināmā mērā saprotam, cik būtiski ir dzīvot šeit un tagad, priecāties par to, ka no rīta varam pamosties un ieraudzīt sauliņu spīdām. Es

Foto no ”Džanagur” arhīva

Jūlija ar suni, kas apmācīts, lai terapeitiski palīdzētu bērniem ar īpašām vajadzībām

brīvības gribas cilvēkiem ir grūti pakļauties tam, ko nevar izmainīt. Jānovērtē tie brīži, kuros ar šo cilvēku varējām pavadīt kopā. Tas, ka mēs dzīvojam, ir ļoti liels Dieva brīnums, dāvana un katru mirkli par to ir jāpriecājas. Man liekas, ka caur ciešanām mēs zināmā mērā saprotam, cik būtiski ir dzīvot šeit un tagad, priecāties par to, ka no rīta varam pamosties un ieraudzīt sauliņu spīdām. Es

Mēs neesam radīti, lai tikai smaidītu, mūsos ir ļoti plaša emociju klāsts un mums ir jāmeklē uztvert visu to gammu – tās lietas, kuras mums Dievs ļauj izdzīvot. Es nesaku, ka ciešanas ir jābaida, bet var apjaut, ka tā arī ir dzīves sastāvdaļa. Tāpat kā dzimšana un nāve ir daļa no dzīves. Iespējams, ka mūsu uzdevums ir iziet cauri dzīvei un pieņemt, ka tās sastāvdaļas ir ļoti dažādas, tāpat kā pieņemam varavīksni arī visām tās krāsām, nevienam neizslēdzot.

Kā palīdzēt ciešanu brīdi saskatīt cerību?

Vieglāk ir tiem, kas tic Dievam, jo viņiem, neskatoties uz grūtībām un arī izņemot cauri nolieguma stadijai, ir *pamats*, uz kura stāvēt. Tie, kas šādā brīdī ir tikai dusmīgi uz apkārtējo pasauli, ne vienmēr ir gatavi sarunai, viņiem caur ciešanām iziet ir daudz grūtāk. Tādā brīdī, kad cilvēks ir dziļi iekšā savā problēmā, jāpalīdz viņam to pārdzīvot, kā arī jādod cerība. Protams, nav jādod viltus cerība, ka situācija uzlabosies, bet mēs esam šajā mirklī, kas ir jāizmanto, darot maksimāli visu, kas no mums atkarīgs. Dzīve ir jāizdzīvo tāda, kāda tā ir, arī ar ciešanām. Mēs nekad nevaram zināt, kā viss risināsies tālāk, reizēm Dievs ļauj piedzīvot brīnumus, par kuriem neko pat nevaram nojaust. Tādēļ es ar daudziem vecākiem runāju nevis par viltus cerību, bet viltus bezcerību. Protams, jāskatās arī racionāli, bet tajā visā nevar noliegt gaišos brīžus, kuros vēl var pavadīt labi. Kamēr cilvēks ir dzīvs, ir cerība, kad miris – tad ir laiks sērām.

Vai esat piedzīvojis, ka ciešanās cilvēki ierauga savas dzīves jēgu un mērķi?

Tas var nenotikt tieši ciešanu brīdī, bet bieži vien vēlāk. Esmu runājis ar ģimenēm, kurās piedzimst ļoti slimi bērni un viņiem jāiziet cauri smagam dzīves periodam. Bieži pēc tam šie cilvēki atzīst, ka tagad viņi ir pavisam citādi, daudz iemācījušies.

Bērnu vecāki, kuri piedzīvo bērna zaudējumu, parasti, iemācās tik daudz, ka viņi spēj atbalstīt citus un viņiem palīdzēt līdzīgās situācijās. Reizēm šo vecāku dzīve kardināli mainās, viņi cenšas iegūt papildus izglītību, lai varētu nodarboties ar rehabilitāciju, sociālo atbalstu vai aktīvi iesaistīties garīgās dzīves norisēs. Viņu dzīve turpina ritēt citā līmenī, jo sastapšanās ar smagiem pārdzīvojumiem neļauj atgriezties tur, kur esi bijis pirms tam. Šāda pieredze cilvēkus ir veidojusi pieaugušākus, palīdzējusi ieraudzīt dzīves vērtību un saprast, ka nevar zaudēt dzīves mirklus vienkārši neko nedarot. Iespējams, ka smagie pārbaudījumi ir vajadzīgi arī tam, lai iemācītos tikt galā ar kaut ko vēl smagāku nākotnē.

Justīne (ratīņkrēslā) vecāku mājās pus gadu pēc avārijas

JUSTĪNE LĀCE – atgriezies dzīvē pēc smagas avārijas

Pāvests Benedikts XVI raksta: „Cilvēku dziedina nevis bēgšana no ciešanām, bet spēja tās pieņemt vienotībā ar Kristu.” Vai tās ciešanas, kurām esi gājis cauri, ir tevi veidojušas vienotāku ar Kristu?

Tajā brīdī, kad ciet, ir ļoti grūti aizdomāties par to, ka esi kopā ar Dievu, jo esi pārņemts ar ciešanām. Liekas, ja jau Viņš gribētu, lai man nesāp, tad kaut ko darītu, bet – kāpēc es turpinu ciest? Tad, kad sāpes pāiet, tad saprotu, ka ciešanas mani ir *balinājušas*. Dievam patik cilvēki, kuri ir *balti* – tīri, atvērti, vēl neaizrakstītas pilnas *cilvēklappuses*. Darbs ar sevi un sāpes padara cilvēku *plānāku*, tādu, kurš sirdi un savā Ego kļuvis *tukšāks*. Tāds cilvēks, kurš vieglāk spēj pieņemt arī kādu citu ārpus sevis, kā arī aiznest tuvākā rūpes uz Dieva altāra.

Kad tevi pilnībā pārņem sāpes, vai ir kādi atelpas brīži, kuros vari saprast, ka tas nav viss? Esmu sapratusi, ka sāpes var arī mīlestībā pieņemt un to labāk ir darīt ar Kādu, kurš arī visu ir izsāpējis pirms tevis. Tie nav tukši vārdi. Jo tad, ja ciešanām grib iziet cauri viens pats, tas ir tukšs, jo cilvēks ir dzīve turpina ritēt citā līmenī, jo sastapšanās ar smagiem pārdzīvojumiem neļauj atgriezties tur, kur esi bijis pirms tam. Šāda pieredze cilvēkus ir veidojusi pieaugušākus, palīdzējusi ieraudzīt dzīves vērtību un saprast, ka nevar zaudēt dzīves mirklus vienkārši neko nedarot. Iespējams, ka smagie pārbaudījumi ir vajadzīgi arī tam, lai iemācītos tikt galā ar kaut ko vēl smagāku nākotnē.

Es zinā, tieši šobrīd tev pietrūkst mana apskāviena, māt, zinā, tieši šobrīd tev gribas mani pasargāt. Tu sarauc pieri, noglāsti man roku; neraudi, ak, māt – Es mīlu tevi... Es gribu tevi pasargāt.

Es zinā, tieši šobrīd tev pietrūkst mana apskāviena, māt, zinā, tieši šobrīd tev gribas mani pasargāt. Tu sarauc pieri, noglāsti man roku; neraudi, ak, māt – Es mīlu tevi... Es gribu tevi pasargāt.

Dievam gribētu teikt ”paldies”?

Es gribu pateikt Dievam milzīgu ”paldies”, ka tas ar mani notika 20 gadu vecumā. Sākumā es nevarēju Viņam piedot, ka tas notika dzīves brīdī, kad tikko bija beigusies bērnība un sākās jaunība, kad gribējās skriet, *ķert* pasauli. Tieši šī gribēšana man palīdzēja piecelties. Arī tas, ka es tik ļoti mīlēju visu un ikvienu. Paldies es saku Dievam, ka tieši tajā brīdī, kad vēl gribēju augt, Viņš man deva tādu pārbaudījumu, ka es izzaugu ne tikai fiziski no jauna, bet arī garīgi. Pirms avārijas es kā kristiete biju diezgan remdēna,

bet neskaitāmas stundas, kuras aizvadīju guļot gultā, iedziļinoties sevī, paciešot sāpes, lamājot un piedodot, man ir palīdzējušas augt. Esmu izzaugusi, ka varu lūgt par cilvēkiem, kuri man nav mīļi, un pateikties par lietām, kas sapīnājušas.

Tas ir bijis sākums kaut kam jaunam?

Jā, tas bija sākums tam, ka Dievs man atņēma vēlmi cilvēkus dalīt manējos un citos, tagad visi ir man nējie. Dievs man izdzēsa atmiņu – es ticšām neatcerējos ne vārdus, ne cilvēkus –, es varēju vienīgi pateikt, ka kaut kur esmu kādu cilvēku

Šogad aprit 10 gadi, kopš tu cieti avārijā. Zinā, ka tagad visu notikušo centies atspoguļot, rakstot grāmatu. Kā tas ir – notikušo uzlikt uz papīra?

Šī ideja radās ne tāpēc, ka es prastu un gribētu rakstīt. Pirms trim gadiem dominikāņu klostermāsa Diāna Jaks mani ierosināja ķerties pie notikušā aprakstīšanas. Vēl šaubījos – vai tas man ir jādara, bet tajā dienā, visu runāto pārdomājot, pie manis *amāca* dzejoļis, kas man pašai ir vismīļākais ”Es zinu, tieši šobrīd”. Tad es pēkšņi sapratu, ka varu rakstīt arī grāmatu, jo, ja Dievs gribēs, tā taps arī caur tik neprasmīgām rokām. Es *augu* līdz ar grāmatu gan izteiksmē, gan vārdos. Man pēc avārijas bija jāatjauno viss savs vārdu krājums, un grāmatas rakstīšana tai ir nepieciešams jo plašs. Šo procesu es varu saukt par rehabilitējošu arī garīgi, jo es jau dažas lietas un to nozīmi manā dzīvē biju sākusī aizmirst. Tas man bija liels pārdomu laiks, tādēļ ka palīdzēja ieraudzīt notikušā jēgu, un es uz sevi varēju paskatīties jau nedaudz pieaugušāka cilvēka acīm. Sāku saskatīt arī dažādas likumsakarības.

Ja es būtu dzīvojis bez šī negadījuma, manā dzīvē arī nebūtu puse no tiem cilvēkiem, kuros es zinu tagad. Visus šos cilvēkus caur šķietamām neveiksmēm man ir devis Dievs, un es varu viņus mīlēt un par viņiem pateikties, priecāties un reizēm arī bēdēties. Ir reizes, kad jūtu – Dievs man ir devis jaunu redzi, ar kuras palīdzību es kādu cilvēku, kas man sākumā nepatīk, ieraugu citā gaismā.

Intervēja un materiālu sagatavoja Ieva Liede

Zentas Mauriņas jubilejas gadu noslēdzot

Intervija ar Maiju Rolavu – Zentas Mauriņas piemiņas istabu vadītāju Grobiņā

Ar kādiem notikumiem tika atzīmēta Zentas Mauriņas 115. jubileja?

Iesākumā jāmin tas, ka Zentas Mauriņas jubilejas gada gaidīšana iesākās 2011. gada augustā, kad Sv. Jāzepa katedrālei tika svinēta 100 gadu jubileja. Šo jubilejas pasākumu filmēja LTV raidījuma “Vertikāle” radošā komanda, un pavisam īsā sarunā raidījuma redaktore Žanna Helmane ieinteresējās par Zentu Mauriņu un autogrāfa vietā vienojāmies, ka taps jubilejas raidījums. Tajā brīdī man nebija ne mazākā priekšstata, kā es varētu piedalīties šī projekta tapšanā un realizēšanā, nespēju iedomāties, ko es varētu darīt, kādus cilvēkus aicināt un kādā virzienā domāt.

Skaidrs bija tas, ka klāt neviens neko nenesīs, padomu nedos, bet vienlaikus sapratu arī to, ka tā ir lieliska iespēja pateikt sabiedrībai, ka Zentas Mauriņas rakstītais vēl joprojām ir dzīvs un aktuāls. Zināju arī to, ka ļoti gribētu, lai šajos jubilejas pasākumos piedalītos pr. Andris Marija Jerumanis, bet nebiju ar viņu pazīstama un arī nezināju, kā ar viņu sazināties. Vienīgais, kas man bija – iespēja veidot raidījumu, Žannas Helmanes telefons un e-pasts. Sapratu, ka nedrīkstu šo iespēju palaist garām. Lai Žanna neaizmirstu mūsu sarunu, uzrakstīju viņai garu e-pasta vēstuli ar visdažādākajiem citātiem, domām un secinājumiem par Zentu Mauriņu.

Rudenī piemiņas istabās sākās rekonstrukcija un radošajā dzīvē iestājās ilgstoša pauze. Varēja likties, ka no maniem plāniem nekas neiznāks. Jūnijā sākumā mani sameklēja Jaunmoku pils muzeja vadītāja Daiga Šmitenberga un piedāvāja piedalīties Jaunmoku pils rīkotajos “Dārza svētkos”, kuru nopietnā un garīgi saturiskā daļa bija veltīta Zentas Mauriņas 115. gadu jubilejai par tēmu “Kas notiek ar latviešu pašapziņu” – lektoru vidū bija priesteris A. M. Jerumanis. Tajā brīdī ar visu savu būtību noticēju, ka manas ieceres nav vis tikai manis izdomātas, bet tās vada Dievs. Sazinājos ar Žannu, un tā tapa raidījums “Vertikāle”, kurš bija veltīts Z. Mauriņai. Šajā pasākumā iepazīnos ar žurnālistu Arni Šablovski, kurš mūs sameklēja rudens pusē un uzaicināja uzstāties ar priekšlasījumu Rīgā LU mazajā aulā – vietā, kur Zenta Mauriņa, kā pirmā sieviete Latvijā, aizstāvēja doktora disertāciju filoloģijā. Decembris bija sašprindīts, jo jubilejas pasākums bija paredzēts arī Grobiņā. Pēc konferences piedalījāmies Latvijas Radio 1 intervijā raidījumam “Lai nāk Tava valstība”.

Viens pasākums veidoja nākamā – likās, ka nemitīgi atveras kādas durvis. Visos pasākumos atcerējās mātes Terēzes vārdus par zīmuli Dieva rokās, tādi mazi

Foto: Inita Beihmane

Rīgā, LU mazajā aulā, Z. Mauriņas piemiņai iekārtotā izstāde izraisīja klātesošo interesi

zīmuliši bijām šajā gadā arī mēs – mana kolēģe Inita Beihmane un es. Atskatoties uz šo jubilejas gadu kopumā, zinu skaidri, ka nekas cits arī negribu būt – tikai mazs zīmuliš, kuru Dievs vēlētos izmantot.

Kāpēc Grobiņas pasākuma moto bija “Mīlestības tēma Z. Mauriņas darbos”?

Decembrī cilvēki ir vairāk atvērti mīlestībai, un rakstnieces darbos mīlestības vārds tiek izmantots ļoti bieži. Tā ir mīlestība starp vecākiem un bērniem, starp vīrieti un sievieti, tā ir arī dzimtenes mīlestība. Un liekas, ka Dieva meklējumi arī ir sava veida mīlestības forma. Tajā pašā laikā vārdam “mīlestība” nekur nepieņem virspusējību. Z. Mauriņas attiecības ar tēvu ir tas mīlestības mērs, kas viņas personību veidojis jau bērnības gados un to viņa saņēma dzīvojot Grobiņas doktorātā tik lielā mērā, ka tās pietika visai Eiropai. Un nodaļa autobiogrāfiskajā triloģijā “Izgaistošo acumirkļu dzejnieks” par romantisko sastapšanos ar dzejnieku Jāni Akurateru, manuprāt, ir viens no skaistākajiem mirkļiem latviešu literatūrā. Šajā nodaļā viņa uzdod jautājumu: „Vai mīlēt nozīmē aizmirst paša Es?” Šo fragmentu ļoti izteiksmīgi pasniedza Liepājas aktieri Ilga Martinsons un Jānis Dreiblats, kas ir muzeja ilggadēji sadarbības partneri. Lai radītu kontrastu, Uļā Gintnere stāstīja par laikmeta iezīmēm Liepājā – kāds tas bija, kad veidojās kādas jaunas meitenes personība. Savukārt priesteris A. M. Jerumanis klātesošajiem runāja par visdažādākajām mīlestības izpausmēm Zentas Mauriņas rakstītajā.

Ko tev nozīmē būt Z. Mauriņas piemiņas istabu vadītājai?
Sākumā īsti nevarēju saprast,

Maija Rolava 2012. gada jūnijā, sniedzot interviju televīzijas raidījumam “Vertikāle”

kā veidot savu ikdienu. Arī par pašu rakstnieci priekšstats bija veidojies klīšejs. Muzejā bija savāktas mapes ar avižu izgriezumiem. Sēdēju, pētīju, bet savāktais materiāls neuzrunāja. Izlēmu – jāmeklē pašai, lasot viņas grāmatas. Pirmā grāmata, kuru izlasīju, bija “Tālā gaita” – autobiogrāfiskās triloģijas pirmā daļa, kura veltīta Grobiņai un Liepājai. Bērnības aprakstos varēja sajūst dusmas un aizvainojumu par savu dzīvi un piemeklētību. Tajā laikā domāju, kā lai šajā vietā strādāju, ko lai cilvēkiem stāstu, ja man nav pieņemams Z. Mauriņas rakstītais. Paralēli lasīšanai, meklējot internetā informāciju, atradu priesteri Paskāla Marijas Jerumaņa

rakstīto par rakstnieci kā intuitīva ceļa gājēju. Būtībā tas arī ir tas, pie kā cenšos turēties. Vēl manu attieksmi izmainīja Z. Mauriņas katoliskā identitāte, viņas Dieva meklējumi, kritieni, klupieni un atkal atgriešanās. Godīgi jāatzīst, ka bieži ir tā, ka nav īsti skaidrs, ko plānot, kā rīkoties. Reizēm piedzīvoju brīnumus, kad rokās tiek ielikts pasākums vai izstāde, kas ļauj nojaust, ka Dievs manu darbu vēro un ir klātesošs.

Reiz bija gadījums ziemā, februārī, pelēkā dienā. Bija vajadzīgs pasākums Grobiņas jubilejai. Domājām, bet no esošajiem variantiem neviens neuzrunāja, tad pēkšņi atskanēja telefona zvans ar jautājumu – vai mēs

izstādes arī rīkojam? Rīgā dzīvojoša keramiķe Debora Dzene vēlējās rīkot savu jubilejas izstādi muzejā, jo izrādījās, ka pēckara gados viņa ar savu ģimeni šajā mājā dzīvojusi. Māksliniecei bija tik daudz stāstu par šo māju, pasākums izvērtās ļoti piepildīts. Pati par mākslinieces esamību iedomāties nevarēju. Grobiņa ir maza pilsētiņa, Zenta Mauriņa ir gara milzis un šeit viņai ir par šauru, tāpēc nevaru orientēties tikai uz grobiņnieku atsaucību, jāvirzās uz ārpusi. Katra nākamā diena ir diezgan neprognozējama. Nekad nevar zināt, kas atbrauks, kas piezvanīs. Reizēm ar Initu izdomājam vienu pasākumu, bet pāiet nedēļa, un ir skaidrs, ka tas nerealizēsies. Jādomā kas cits. Muzejniekiem esot viens no mierīgākajiem darbiem – es tam nevaru nekādi piekrist, būtībā tāds garīgs spraugums nepieciešams nemitīgi. Apmeklētāji jau arī ir dažādi. Reizēm atbrauc grupas, kuras nekas neinteresē, apmeklējums ir formāls. Tad ir vienkārši jāiztur. Bet ir cilvēki, kas vēl joprojām ir atvērti garīgai pieredzei un vislielākais prieks ir tad, ja pēc pasākuma kāds pienāk klāt un saka, ka gribētu kaut ko no Zentas Mauriņas darbiem palasīt.

Triju gadu laikā ir jau tik daudz izlasīts, varu viņas literārajā un biogrāfiskajā materiālā orientēties, nemitīgi sev atgādinot, ka jāsaņem objektivitāte.

Strādājot šeit šķiet, ka tiek veidota kāda jauna Maija, jo rakstura īpašības, kurās vienmēr esmu jutusies komfortabli, nākas lauzt. Viena no tām ir kautrība – veidojot pasākumus, jāuzrunā cilvēki, kas mūsu kultūrā ir personības, un mani pārņem bijība un sastingums, bet darba dēļ esmu spiesta saņemties, sevi kaut ko mainīt. Vēl jā-sakož zobi, ja ir darbs ar presi, proti, fotogrāfēšanās publicitātei, bet savādāk nevar. Tās ir tikai dažas, bet ir jau vēl...

Ko tu esi atklājusi priekš sevis, Z. Mauriņas darbos, kādas atziņas guvusi savai dzīvei?

Šobrīd šī ir mana iespēja kalpot Evaņģēlijam, to varu apgalvot bez patosas, liekulības – ar skaidru sirdi un tīru prātu.

Zenta Mauriņa mums, latviešiem, ir ticības liecinieks. Tā es to redzu, tāpēc man ir liels prieks par iespēju avīzē “Nāc” publicēt šajā jubilejas gadā fragmentus no viņas rakstītā. Reiz uz muzeju atbrauca korespondente no Amerikas latviešu emigrācijas avīzes “Laiks”, un viņas pirmais teikums bija: „Nestāstiet man par Mauriņas darbiem – Amerikas latvieši viņas daiļradi zina. Zenta Mauriņa Amerikas latviešiem ir gara nesalaužamības simbols!” Šie vārdi neiziet no prāta!

➔ **Turpinājums**

Ziņas no pasaules

Pāvesta Benedikta XVI katehēze

Foto no interneta

"Ticības gada" iknedēļas katehēzē pāvests Benedikts XVI runāja par tēvišķību

Trešdienas katehēzi, 30. janvārī, Benedikts XVI veltīja tēmai – "Ticēt uz Dievu Visvareno Tēvu". Tajā pāvests pievērsa uzmanību tam, ka mūsdienu cilvēkam (kulturālā un sabiedriskā konteksta dēļ) nav viegli runāt par tēvišķību. Tomēr Bībeles atklāsmē palīdz pārvarēt šīs grūtības, tā norāda uz to, ko nozīmē patiesi būt tēvam. Dievs ir mūsu Tēvs, jo mūs ir svētījis un izvēlējis vēl pirms pasaules sākuma un patiesi veidojis mūs par saviem bērniem Jēzū Kristū. Un, būdams Tēvs, Dievs ar mīlestību ir klātesošs mūsu dzīvē, mūs apdāvina ar savu Vārdu, mācību, žēlastībām un ar savu Garu. Dieva Tēva mīlestība nekad neapstājas, nenogurst. Tā ir mīlestība, kas dāvā līdz galam, līdz pat Dēla upurim. „Ticība mums dod pārliecību, (...) ka Dievs nekad mūs neatstās, vienmēr ir tuvu, lai mūs atpestītu un vadītu uz dzīvību.”

Kopā atbalsta ģimenes

„Eiropa un ģimenes politika” – tads ir dokumenta nosaukums, ko 18. janvārī pasludināja Eiropas

Baznīcu Konferences (KEK) Komisija "Baznīcas un sabiedrība". Dokumenta autori atgādina, ka „ģimene ir cilvēka dzīves skola”, kur visi mācās „atpazīt savus ierobežojumus un vajības, kā arī toleranci pret tām citos cilvēkos”. Sakarā ar tik ļoti svarīgo un būtisko ģimenes misiju, baznīcas lūdz visas Eiropas valstis, īpaši Eiropas Savienību un tās dalībvalstis, ieviest ģimeņu atbalsta politiku.

Cietumnieki palīdz sagatavot Rio Jauniešu dienas

Pasaules Jauniešu dienu emblēma

Brazīlijas cietumu iemītnieki palīdz Brazīlijai uzņemt jauniešus, kuri šogad jūlijā ieradīsies uz Pasaules Jauniešu dienām (PJD). Cietumnieki sagatavo dažus reliģiskus priekšmetus, kas tiks izmantoti PJD, kā to pastāstīja Pulo Fernando Melo – nacionālo "Par dzīvību" un "Par ģimeni" asociāciju viceprezidents.

„Tas ir saistīts ar patiesības praktizēšanu, kas atklāta sv. Mateja evaņģēlijā (25,36): „Es biju kails un jūs mani apģērbāt; es biju slims un jūs mani apmeklējāt; es biju cietumā un jūs atnācāt pie manis,”” teica viceprezidents Melo. „Viņiem tā ir nozīmīga iespēja iemācīties veidot reliģiskus priekšmetus, un tas var būt noderīgi arī pēc tam, kad viņi atgriezīsies sabiedrības dzīvē.”

Šim projektam ir apmācīti 50

virieši un 30 sievietes, kuri strādā sešu stundu darba dienu četras dienas nedēļā. Cietumnieki gatavo rožukroņus, aproces un citus priekšmetus, kas tiks izmantoti PJD komplektos.

P. F. Melo atzīmēja, ka cietumnieku tiesas spriedumi par ieslodzījumā pavadāmo laiku var tikt samazināti caur šo darba programmu. Cietuma iemītniekiem, kuri piedalās šajā projektā, darba laikā arī ir paredzēts laiks meditācijai un lūgšanai.

„Mūsu nodoms ir izplatīt šo programmu arī citos cietumos, lai palielinātu to cietumnieku skaitu Brazīlijā, kuri vēlas tajā piedalīties un tādā veidā viņus motivēt veidot darba asociācijas ar citiem cietumniekiem, kā arī viņos pamodināt vēlēšanos iesaistīties līdzīga veida aktivitātēs,” stāstīja P.F. Melo. Viņš pieminēja, ka pēc PJD ir plāns cietuma iemītniekus apmācīt gatavot priesteru amata tērpus, habitus (mūku un mūķeņu tērpi), mūķeņu galvassegas un citus apģērbus, kas tiek izmantoti Katoliskās liturģijas tradīcijā.

Foto no interneta

Demonstrācija par dzīvību Sanfrancisko

Priesteri piedalās pret abortu demonstrācijā Sanfrancisko pilsētā ASV

Janvāra pēdējā nedēļas nogalē apmēram 50 tūkstoši cilvēku piedalījās gājienā Sanfrancisko pilsētā, kopā dziedot un lūdzoties. Ar to viņi atgādināja, ka kopš 1973. gada, kad ASV tika legalizēti aborti, dzīvību zaudējuši 55 miljoni nedzimušu bērnu. Gājiena sākumā apustuliskais nuncijs arhibīskaps Carlo Maria Vigano nodeva Benedikta XVI svētību un

sveiciena vārdus, kuros pāvests izsaka pateicību visiem tiem, kas publiski liecina par pirmo no cilvēku tiesībām – par tiesībām uz dzīvību. Pirmais tāda veida gājiens Sanfrancisko notika 2005. gada 22. janvārī, toreiz piedalījās daži tūkstoši cilvēku.

Pēc ekai.pl un zenit.org materiāliem sagatavoja priesteris **Mariušs Kempa**

„Tas Kungs ir Gars. Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība.” 2 Kor 3,17

Nedēļas nogale jauniešiem

18 – 30 gadiem

Jā prīvībai!

Organizē kopiena Chemin Neuf

Kopiena "Chemin Neuf" Tevi aicina uz nedēļas nogali par brīvību Dievā – „**JĀ BRĪVĪBAI!**”, no 15. līdz 17. februārim Liepājā, Atmodas bulvārī 15.

Nedēļas nogales laikā caur diskusijām, lekciju, personiskām liecībām, dažādiem praktiskiem uzdevumiem, individuāliem un kopīgiem lūgšanu laikiem, ieraudzīsim brīvību mūsu ikdienā, savstarpējās attiecībās un lūgšanā.

Pieteikšanās zvanot vai rakstot: jauniesumisija@gmail.com +37126424324 (Elina)

→ Turpinājums

Tas, ko viņa rakstījusi par Baznīcu, daudziem palīdz veidot kristīgu dzīvi. Cenšos nekrīst izmisumā, ja es kādu savas dzīves posmu nesaprotu, ja ikdienā grauz kopā un nekāda garīga pacēluma nav. Ja zinu, ka kāds to visu pirms manis ir izturējis – ir vieglāk.

Sastopos ar radošiem cilvēkiem, ar kuriem iznāk veidot pasākumus un izstādes, atklāju viņu garīgo dzīvi, viņu uzticību savam aicinājumam arī tad, ja komerciāli tas nav izdevīgi. Savas dzīves beigās Z. Mauriņa rakstīja: „Lai panestu savas vientulīgās diennaktis, kavējos atmiņās par dažādu tautību izciliem cilvēkiem, kas, neskatoties uz ciešanām, nav nopēlušī dzīvi, ne arī to nolādējuši. No viņiem mācos, kādu garīguma pakāpi cilvēks spēj sasniegt. Kā to spēt? Katrs solis, ko speru, ir neizdošanās apdraudēts.” Es nevaru nenoliekt galvu

šīs tik lielā mērā izcilās sievietes priekšā, kas būdama sirds gudrības, intelektuālas erudīcijas un gara spēka pārpilna, vienlaikus paudusi tik dziļu pazemību.

Kas, tavuprāt, Z. Mauriņa padara nozīmīgu latviešu kultūrā, vēsturē?

Akadēmiķis Jānis Stradiņš kādas Z. Mauriņas grāmatas priekšvārdā raksta, ka laiks rādīs, vai Z. Mauriņas darbi atjaunotajā Latvijā atradīs savu vietu. Viņa vairs nav kulta personība, kā tas bija agrāk, dzīves laikā, bet kaut kas viņas darbos ir pāri laikam, to nevar izskaidrot, tikai sajust. Šīs grāmatas ir kā savdabīga kultūras vēsture, varbūt viena cilvēka redzējumā, bet, iepazīstot Mauriņas rakstīto par izciliem domātājiem – piemēram, Voltēru, Paskālu, Dostojevski, Danti u.c. – cilvēks var meklēt tālāk.

Vēl joprojām viņa tiek uzskatīta par latviešu labāko esejisti. 1940. gadā rakstītāja

esejā par itāliešu aktrisi Eleonoru Dūzi Mauriņa raksta: „Viņa negribēja patikt, viņa gribēja pateikt mūžīgi patiesos vārdus, un cilvēki viņā ieklausījās.” Man par šo teikumu jādāmā saistībā ar Svētajiem Rakstiem. Cilvēki klāsta cits citam savus spriedumus, kuri bieži vien ir tik maldīgi un pēc laika izrādās muļķīgi un aplami. Jebkuram, kas vēlētos sevi bagātināt, pilnveidot, būtu svētīgi izjust šīs bagātās valodas ietekmi. Galu galā valoda ir viena no Dieva dāvanām.

Pēdējā grāmatā „Manas saknes ir debesīs”, kura izdota pēc rakstnieces nāves, izmantojot saglabātās piezīmes, ir teikums: „Pateicos visiem, kuri manas dzīves laikā kaut vienu naglu no mana krusta palīdzējuši izvilk”. Ļoti skaudri, bet man, izlasot šo teikumu, vai pareizāk sakot, to izdzīvojot, gribas kļūt labākai.

Intervēja **Ieva Liede**

Pasmaidīsim

– Māmiņ! Vakar skolotāja lika Jānītim iet atpakaļ uz mājām, jo viņš uz skolu atnāca netīrs.

– Pareizi darīja! Vai tas iedarbojās?
– Jā, iedarbojās! Šodien visi atnāca netīri.

– Jānīt! Kāpēc neatdevi to gredzenu, ko atradi uz ielas?
– Tāpēc, ka uz tā bija rakstīts “Mūžīgi tavs”!

CSDD notiek autovadītāja apliecības iegūšanas eksāmena teorētiskā daļa. Kādam topošajam vadītājam instruktors jautā:

– Kurš ritenis pagriežies vismazāk, pagriežoties pa kreisi?

Puisis brīdi apdomājas un atbild:

– Laikam jau rezerves...

Mazais Pēcis ar mammu pastaigājas zoodārzā.

– Mammu, lūdzu, nopērc man pērtiķīti!

– Nē taču! Ar ko mēs viņu barosim?!

– Ne ar ko! Mēs nebarosim! Tur taču ir rakstīts: “Dzīvniekus barot stingri aizliegts!”

Jauna sieviete vada automašīnu. Pa ceļa pretējo pusi tuvojas cita mašīna. Abas saduras, taču, par laimi, bez nopietniem bojājumiem.
– Vai tas notika manas vainas dēļ? – samulsusi jautā autovadītāja.
– Nē, manas! Es jūs pamanīju jau iztālēm un varēju laikus nogriezties šķērsielā.

Sakārtota divstābu dzīvokļa noslēpums ir tas, ka tas patiesībā ir trīsstābu dzīvoklis.

Saldū palīdz vismazākajiem brāļiem un māsām

Saldus Romas katoļu draudze un biedrība "Caritas Saldus" decembrī rīkoja labdarības akciju "Palīdzēsim vientuļajiem". Tās mērķis bija iepriecināt vientuļos cilvēkus ar nelielām dāvaniņām Kristus dzimšanas svētku laikā. Akcijas ietvaros tika uzrunātas visas Saldus pilsētas skolas, tās aicinot sagatavot pārtikas paciņas, kas vēlāk tika nogādātas baznīcā. Cilvēkus, kuriem šis dāvanijas pasniegt, apzinājām ar Saldus novada "Sociālā dienesta" palīdzību. Baznīcā tika novietota lāde, kurā ikviens varēja ievietot savu artavu. Šobrīd akcija ir noslēgusies un 120 cilvēki tajā ir saņēmuši mīlestībā sarūpētās paciņas.

Liels paldies jāsaka visiem, kuri piedalījās šajā akcijā: Saldus profesionālajai vidusskolai, Saldus vakara vidusskolai, 1. vidusskolai, sākumskolai, SIA Garants uzņēmējiem Agnesei un Jānim Stomeriem, kuri ir arī aktīvi mūsu draudzes locekļi. Īpašs paldies Saldus pamatskolai un tās direktorei Dacei Balandīnai. Šis

skolas 6.a klases meitenes iesaistījās paciņu saņošanā un to tālāk dāvināšanā cilvēkiem.

Biedrība "Caritas Saldus" un draudzes cilvēki pirms Kristus dzimšanas svētkiem arī devās uz Rīgu, lai tur ar saviem rokdarbiem un rotām piedalītos labdarības tirdziņā. Iegūtā nauda tika ziedota Grašu ciemata bērniem. Savukārt gada nogalē notika svētdienas skolas nometne Bruknā, kurā aktīvi dalībnieki bija Bērnu un ģimeņu centra darbinieki un bērni. Nometne izvērtās par plašu pasākumu ar radošām darbnīcām, mūzikas stundām, kolāžu veidošanu par savu nākotni un, protams, palīdzēšanu virtuves darbos. Bērni ar aizrautību gatavoja svētku apsveikumus "Kalna svētību" kopienas iemītniekiem, kurus lika zeķēs ar iemītnieku vārdiem. Nometnes nobeigumā tās dalībnieki jau sāka domāt par nākamo iespēju satikties līdzīgā nometnē, tādēļ jau tiek gaidīta vasara!

Irēna Brinteniece

Irēna Brinteniece (no kreisās) un Anna Kozačenko priecējas par Saldus draudzes locekļu sarūpētajām dāvanām

Kuldīgā jaunieši piestāj "Piestātnē pie OP"

Foto: Inīna Zilinska

Dominikāņu klostermāšas ar "Piestātnes" jauniešiem viesojas Kuldīgas pansionātā "Venta" ar uzdevumu

Kuldīgā Sv. Pāvila rekolekciju mājā pie dominikāņu māšām reizi mēnesī notiek pusaudžu tikšanās jeb "Piestātne pie OP", kurā piedalās jaunieši no 13 – 18 gadu vecumam. Šajās tikšanās reizēs mēs lasām un pārdomājam Dieva vārdu. Mēs slavējam Dievu ar dziesmām un karogiem, skatāmies filmas, veidojam dažādus pārsteigumus, lai iepriecinātu citus cilvēkus, iepazīstam jaunus draugus, kā arī atpūšamies, izbraucot ārpus Kuldīgas.

Pēdējā "Piestātnē" tikāmies, lai svinētu Kristus dzimšanas svētkus. Notika savstarpēja apdāvināšanās, spēlējām spēles, svinējām Jēzus dzimšanas dienu, kā arī devāmies izbraucienā uz Ventspils slidotavu.

Piedāvājam dažas "Piestātnes" dalībnieku pārdomas. Ramona: „Šīs tikšanās man palīdz augt ticībā un uzzināt vairāk par Dievu.”

„Nika Nikola: „Es apmeklēju "Piestātni pie OP", jo tur iegūstu jaunas un noderīgas zināšanas. Ir arī jautri. Gūstu mieru, kuru ikdienā ir ļoti grūti saglabāt. Pēdējā tikšanās reizē biju ļoti satraukta,

nezinu kāpēc, bet tad, kad bija aizlūgšanas, viss pazuda. To uzskatu par vērtību.”

Egita: „"Piestātne" ir iespēja būt tuvāk Dievam, kā arī iespēja satikt citus jauniešus un vienkārši labi pavadīt laiku. Pēdējā tikšanās reizē ļoti patika lūgšana, kur aizlūdzām cits par citu, tas bija spēcīgi. Šajās tikšanās man ir iespēja būt kopā ar vienaudžiem, kā arī saņemt daudz pozitīvu emociju un pavadīt laiku ar Dievu.”

Mārtiņš: „Es apmeklēju šīs tikšanās, jo gribu arvien vairāk un vairāk pieaugt ticībā. Satikšanās ir ļoti jaukas. Man patīk viss, ko klostermāšas ir sagatavojušas – gan garīgās katehēzes, gan iespēja atpūsties no ierastā dienas ritma. Personīgi no šīm tikšanās reizēm esmu ieguvis un uzzinājis daudz ko jaunu saistībā ar Dievu. Man pēdējā reizē ļoti patika katehēze par draudzību un mīlestību. Man ir prieks, ka pie mums notiek šāda veida tikšanās, jo jauniešiem šajā vecumā tas ir svarīgi. Ja nebūtu "Piestātne pie OP", tad nevaru iedomāties, kur es būtu! Esmu pateicīgs Dievam, ka varu piedalīties šajās tikšanās reizēs, kuras man ir

svarīgas. Par to visu jāpateicas gan dominikāņu māšām, gan, protams, Visuvarenajam Dievam!”

Tikšanās pie dominikāņu māšām ir ļoti noderīgas jebkuram pusaudzim. Tās palīdz vairāk saprast Dieva klātesamību ikkatrā brīdī. Šīs tikšanās apmeklē gan pusaudži, kas ir kristīti, gan arī tie, kas vēl nav kristīti, bet vēlētos kļūt par kristiešiem. Man šīs tikšanās saistās ar vietu, kur var rast mieru, kā arī iegūt sev jaunus draugus, un saprast, cik daudz Dievs dara mūsu dzīvē.

Nesen notika arī jaunāko bērnu tikšanās „Dieva bērnu oāze”, kurā piedalījās bērni no 2. – 5. klasei. Es tajā kalpoju, pieskatot bērnus, kā arī palīdzēju virtuvē. Esot kopā ar viņiem, var sajūst to, cik liela ir viņu vēlme atrasties sadraudzībā ar vienaudžiem un Dievu. Pavadot laiku ar jaunākiem bērniem, redzēju, ka viņu dzīvē trūkst miers un mīlestība, bet šeit viņiem tas tiek dots. Esot šajās nedēļas nogalēs gan kopā ar pusaudžiem, gan ar jaunākajiem, man ir dota iespēja būt kopā ar Dievu biežāk, nekā tas ir ikdienā. Pateicība Dievam par to!

Elīna Ančipānova

Zvaigznes diena Alsungā

Austrumu gudro skatiens bija pievērst zvaigznei, kas cauri tumšajai naktij viņus aizveda pie Jēzus. Kad galamērķis bija sasniegts, viņi dalījās tajā, kas viņiem bija visdārgākais, pasniedzot dāvanas.

Zināma līdzība saskatāma arī notikumā pēc 2013 gadiem Liepājas diecēzē. Šoreiz ceļinieki saplūda ne Betlēmes kūtiņā, bet Alsungas bērnodrāzē. Tiesa, ne tikai no Austrumiem, bet arī Rietumiem un Dienvidiem. Ieradās, lai dāvinātu to, kas piedzīvots ceļā pie Jēzus svētkoļojumā Liepāja – Aglona. Ceļš uz Aglonu gan neviens caur Alsungu, bet tā bija iespēja uzrunāt caur dziesmu un ceļā noķertiem fotomirkļiem tos, kuri svētkoļojumam vēl gatavojas.

Ceļā došanās vienmēr ir risks, kam vajadzīga uzdrošināšanās spert pirmo soli. Reizēm no tā attur neparedzamās ceļa grūtības. Arī Austrumu gudrajiem tādās noteikti netrūka, bet mērķis, kura dēļ tika atstāta ierastā ikdienā, bija sasniegšanas vērts, un tā priekšā pazuda bailes uzņemties ceļa grūtības. Austrumu gudrie pēc sastapšanās ar Kristu mājās devās pa citu ceļu. Tā notiek ar katru, kurš sastop Jēzu savā dzīvē, un svētkoļojums uz Aglonu ir iespēja to piedzīvot.

Paldies visiem, kuri Zvaigznes dienā atrada ceļu uz Alsungas bērnodrāzu, lai dalītos priekā par veikto ceļu un dotos mājās garīgi spēcīnāti un gatavi par piedzīvoto vēstīt citiem.

Ieva Liede

Foto: Andra Pumpure

Svētceļnieki dziesmās un fotogrāfijās sniedza liecību par ceļā piedzīvoto